

Γέροντας Παΐσιος: Να μην πετροβολούμε...

[Γέροντες / Ορθόδοξη](#)

Είπα σε κάποιον μιά

φορά: «Τί είσαι εσύ; Μαχητής του Χριστού ή μαχητής τού πειρασμού; Ξέρεις πώς υπάρχουν και μαχητές τού πειρασμού;».

Ο Χριστιανός δέν πρέπει νά είναι φανατικός, άλλα νά έχη αγάπη γιά όλους τους ανθρώπους.

Όποιος πετάει λόγια αδιάκριτα, και σωστά νά είναι, κάνει κακό. Γνώρισα έναν συγγραφέα πού είχε ευλάβεια πολλή, άλλα μιλούσε στους κοσμικούς. μέ μιά γλώσσα ωμή, πού προχωρούσε όμως σε βάθος, και τους τράνταζε.

Μιά φορά μου λέει: «Σε μιά συγκέντρωση είπα αυτό και αυτό σέ μιά κυρία». Άλλα μέ τον τρόπο πού της τό είπε, την είχε σακατέψει. Την πρόσβαλε μπροστά σέ όλους. «Κοίταξε, τού λέω, εσύ πετάς στους άλλους χρυσά στεφάνια μέ διαμαντόπετρες, έτσι όμως πού τά πετάς, σακατεύεις κεφάλια, Όχι μόνον ευαίσθητα άλλα και γερά». Ας μην πετροβολάμε τους ανθρώπους... χριστιανικά.

Όποιος ελέγχει μπροστά σέ άλλους κάποιον πού αμάρτησε ή μιλάει μέ εμπάθεια γιά κάποιο πρόσωπο, αυτός δέν κινείται από τό Πνεύμα τού Θεού• κινείται από άλλο πνεύμα. Ο τρόπος της Εκκλησίας είναι ή αγάπη- διαφέρει από τόν τρόπο των νομικών.

Ή Εκκλησία βλέπει τά πάντα μέ μακροθυμία και κοιτάζει νά βοηθήση τόν καθέναν, ο,τι και άν έχη κάνει, όσο αμαρτωλός και άν είναι. Βλέπω σέ μερικούς ευλαβείς

ένα είδος παράξενης λογικής.

Καλή είναι ή ευλάβεια πού έχουν, καλή και ή διάθεση για τό καλό, άλλα χρειάζεται και ή πνευματική διάκριση και ευρύτητα, για νά μή συνοδεύη την ευλάβεια ή στενοκεφαλιά, ή γεροκεφαλιά (τό γερό δηλαδή αρβανίτικο κεφάλι). Όλη ή βάση είναι νά έχη κανείς πνευματική κατάσταση, για νά έχη τήν πνευματική διάκριση, γιατί αλλιώς μένει στο «γράμμα τον νόμου», και τό «γράμμα του νόμου άποκτείνει».

Αυτός πού έχη ταπείνωση, δεν κάνει ποτέ τόν δάσκαλο• ακούει και, όταν τού ζητηθη ή γνώμη του, μιλάει ταπεινά. Ποτέ δέν λέει «εγώ», άλλα «ό λογισμός μου λέει» ή «οί Πατέρες είπαν». Μιλάει δηλαδή σάν μαθητής. Όποιος νομίζει ότι είναι ικανός νά διορθώνη τους άλλους έχη πολύ εγωισμό.

- Όταν, Γέροντα, ξεκινάη κανείς από καλή διάθεση νά κάνη κάτι και φθάνη στά άκρα, λείπει ή διάκριση;

- Είναι ό εγωισμός μέσα στην ενέργεια του αυτή και δέν το καταλαβαίνει, γιατί δέν γνωρίζει τόν εαυτό του, γι' αυτό πιάνει τα άκρα. Πολλές φορές από ευλάβεια ξεκινούν μερικοί, αλλά που φθάνουν!

Όπως οι είκονολάτρες και οι εικονομάχοι. Άκρη το ένα, άκρη το άλλο!

Οι μέν έφθασαν στο σημείο νά ξύνουν την εικόνα του Χρίστου και νά ρίχνουν την σκόνη μέσα στό Άγιο Ποτήριο, για νά γίνη καλύτερη ή Θεία Κοινωνία• οι άλλοι πάλι έκαιγαν τις εικόνες, τίς πετούσαν...

Γι' αυτό ή Εκκλησία αναγκάσθηκε νά βάλη ψηλά τις εικόνες και, όταν πέρασε ή διαμάχη, τίς κατέβασε χαμηλά, για νά τίς προσκυνούμε και νά απονέμουμε τιμή στά εικονιζόμενα πρόσωπα.

Πηγές: briefingnews.gr-ahdoni.blogspot.gr